

VAN EEN GEBROKEN LEVEN ....

Koning Peter van Servië, de oude beproefde vorst, die na den terugtocht van zijn leger, gezegd heeft nu slechts gewoon soldaat te willen zijn, wordt door eenige officieren op een paard geholpen, teneinde zijn tocht te kunnen voortzetten. Den auto, die door den slechten toestand van den weg niet verder kan, is men genoodzaakt achter te laten.

Er werd getikt, de deur kraakte, en de huishoudster kwam binnen om de koffietafel af te ruimen.

Het visioen was gebroken. De karren ratelden weer, de trams belden hatelijk luid, de menschen schreeuwden, en de linde was maar een heel gewone stadsboom ; de telefoondraden kruisten zijn takken.

Bah, wat drong nu op eens een vettige vleeschlucht door de opengelaten deur naar binnen !

SERVISCHE KRIJGSGEVANGENEN.

Krijgsgevangen Serviërs worden in de gelegenheid gesteld zich achter het front in een badtrein te reinigen.

„Toe juffrouw," zei Herman, met een ongeduldigen zucht opstaand, „neemt u toch tot gewoonte die deur achter u dicht te doen, 't tocht zoo."

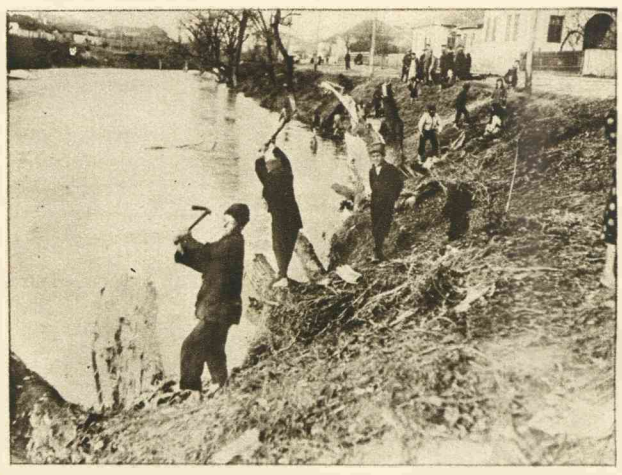
„Dadelijk, meneer, dadelijk," antwoordde de juffrouw, verbaasd over Hermans knorrigheid — hij was anders zoo'n bedaard mensch. „D'r is vandaag toch heusch geen asempie wind an de lucht." Toen de tafel was afgenomen en de huishoudster verdwenen, ging Herman weer op de canapé liggen en trachtte zijn droom te hervatten. Maar de betoovering was geweken, en de vleeschlucht bleef in de kamer hangen.

Hoe vreemd was die brief daar opeens zijn leven binnengekomen. Hij had zoo juist zijn kantoor verlaten en was naar zijn kamer geslenterd, de handen in de zakken, een deuntje fluitend, in een tevreden stemming van evenwicht om den mooien zomerdag. Toen had hij den brief bij zijn bord gevonden, maar hem niet dadelijk opengemaakt — 't zou wel over zaken zijn. Hij had langzaam een kopje koffie ingeschonken, een ei gekookt, steeds tevreden voor zich heen neuriënd, en toen op zijn gemak het adres bekeken. „Scheveningen ? Daar heb ik toch geen kennissen zitten. Even de onderteekening zien. Van Henri ? Wat zou die me te zeggen hebben ?"

En toen had die brief, in de schijnbare onbeteekenendheid van zijn gewone, gemoedelijk-babbelende zinnetjes opeens een geschiedenis van heel lang geleden wakker getooverd ; de linde was een bosch geworden, de kamer was veranderd in de duinen, en er was een geur van viooltjes binnengezweefd. Zeker van de bloemenmart.

Waarom moest dit alles nu opeens komen, te midden van zijn gelijkmatig, bedaard kantoorleven, het bestaan van iemand die dertig jaar geworden is, die iets geposeerds gekregen heeft en nu een kalm, geregeld leven leidt — zoo nu en dan eens naar een café-chantant, soms ook even een dwaasheid van een enkelen dag, wat nu eenmaal behoorde in het jongelui's leven — maar overigens een zeer gerangeerd bestaan, niet bepaald vervelend, maar ook zonder emoties of buitensporigheden. Hij kwam bij twee of drie families aan huis en zat overigens veel op zijn kamer ; men zag hem graag zonder nu juist enthousiast voor hem te zijn ; men mocht hem lijden omdat hij een prettig prater was en wat aan muziek deed ; omdat hij niemand 't hof maakte, wat kon meepraten over literatuur, en er op zijn levenswijs niets aan te merken viel. Hij was een van die middelmenschen ; geen nul en geen groot talent, iemand, dien men een bedaarden, netten man noemt, aan wien niemand bepaald het land heeft, maar die ook niet gemist zal worden ; die bestemd is een bescheiden rolletje te spelen, en dan af te treden zonder teruggeroepen te worden, den indruk nalatend dat hij behoorlijk zijn plicht heeft gedaan.

Als zoodanig had hij zichzelf ook steeds beschouwd ; hij wist wel dat er meer van hem had kunnen komen, dat hij 't zelfs ver had kunnen brengen — maar waartoe was 't noodig ? Zijn tijd was voorbij, de periode, waarin hij geléefd had, gedweept en geidealiseerd, was afgesloten. En nu had hij zich met zijn regelmatig kantoorleven al geheel verzoend.

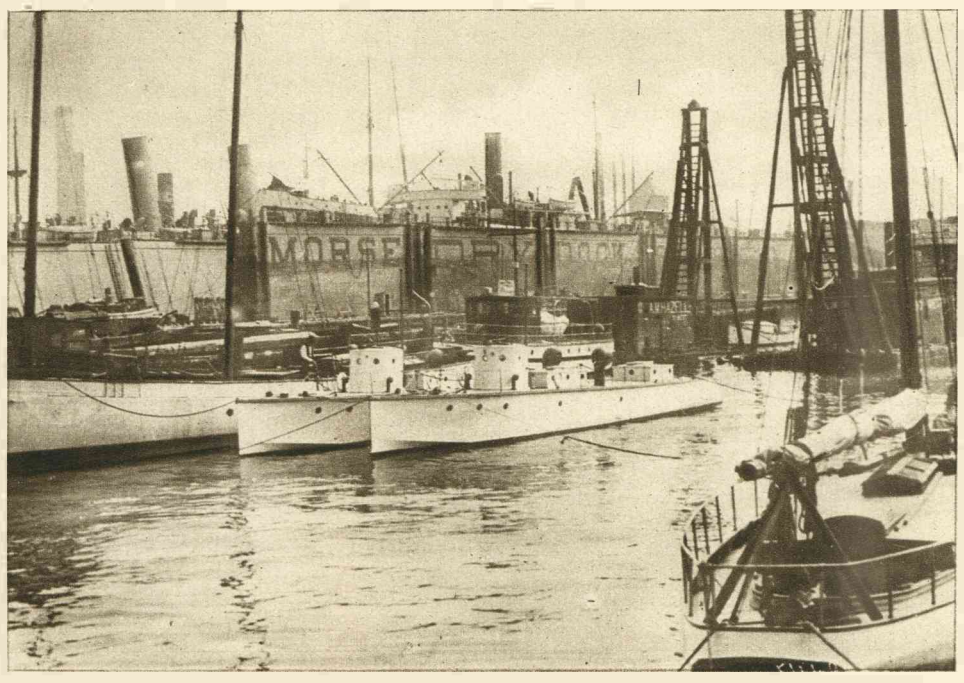
UIT HET NOODLIJDENDE SERVIË.

Van alles wat de thans in groote ellende verkeerende bevolking van Servië ontbreekt wordt de behoefte aan verwarmings-materiaal het minst gevoeld: alles wat eenigszins er voor in aanmerking komt, wordt verbrand. Op onze foto ziet men knapen bezig met het omhakken van boomen, die als brandstof moeten dienst doen.

DE PRIKKELDRAADVERSPERRINGEN.

Een colonne Oostenrijksche soldaten maakt zich gereed om prikkeldraadversperringen te gaan aanleggen. De lange ijzeren haken die zij met zich voeren, dienen om het prikkeldraad aan te bevestigen.

DUIKBOOTEN-VANGERS.

In Amerika wordt voor de Geallieerden een aantal schepen gebouwd die door hun snelle vaart en weinige waterverplaatsing bijzonder geschikt zijn voor den strijd tegen de duikbooten. Het schijnt, dat in Greenport een groote hoeveelheid dezer schepen wordt gereedgemaakt, die door hun eigenaardigen vorm (zie onze foto) den naam „muskieten" gekregen hebben.